

[Alfred Jørgensen.]

Fra min gruppes side kan vi tilsige støtte til lovforslagets gennemførelse.

Heick: Jeg ser således på det lovgivningsarbejde, vi her står ved afslutningen af, at det kan føres tilbage til den Sydslesvigpolitik, som partierne her i salen har arbejdet sig frem til en vis enighed om. Det klareste udtryk, der er givet for denne politik, finder jeg i den erklæring, som de demokratiske partier i fællesskab underskrev den 29. juni 1949. Jeg vil med formandens tilladelse læse et par linier af denne erklæring, hvori de demokratiske partier forpligtede sig — som det hedder:

„Under forhandlingerne om en kommende fredsordning for Tyskland vil vi arbejde for, at der fastsættes bestemmelser til sikring af deres frihedsrettigheder.“ Og et andet sted i erklæringen hedder det: „Vi vil støtte de dansksindede sydslesvigeres ønske om at få den indflydelse på forvaltningen af lokale anliggender, som deres antal og særlige forhold giver dem berettiget krav på.“

Den højtidelige erklæring er underskrevet af de daværende medlemmer af folketinget eller landstinget hr. Gustav Pedersen, hr. Ole Bjørn Kraft, hr. Edvard Sørensen, hr. Harald Petersen, hr. Viggo Starcke, hr. Jørgen Jørgensen (Ullerup), hr. Jørgen Jørgensen (Lejre), hr. Bertel Dahlgaard og hr. Julius Bomholt.

Det står for mig således, at en konsekvens af denne erklæring måtte være, at det var nødvendigt, da vi nu stod overfor forhandlingerne med Vesttyskland, at vi brugte denne lejlighed til at gøre en indsats for, at de danske sydslesvigerere kunne få deres frihedsrettigheder befæstet, og det er også min opfattelse, at vi har været med til at overholde denne erklæring. Som det ærede medlem hr. Jørgen Gram fremhævede, er der nogen, der mener, at de indrømmelser, der er opnået ved Bonn-erklæringen, var opnået alligevel. Jeg tror, vi må fastslå, at det er der ingen der ved noget som helst om, og det er i hvert tilfælde overhovedet ikke sandsynligt, at det ville være sket.

Nu har vi opnået for vore landsmænd, at 5 pct.s klausulen er faldet bort, vi har fået tilsagn om, at skoletilskuddet vil blive ført op til 80 pct. af udgifterne til skole-

væsenet i Slesvig-Holsten, og vi har fået tilsagn om, at der vil man blive, og at man ikke, som det har været tilfældet i de senere år, vil flytte dette tilskud op eller ned. Det er to indrømmelser, som jeg tror har betydet en styrkelse for vore landsmænd i Sydslesvig, og indrømmelser, som vi ikke havde fået, hvis vi ikke var gået ind i disse forhandlinger.

Vi måtte gå et skridt videre og søge opnået en bedre udbygning af det danske skolevæsen i Sydslesvig, således at de, der går ud af de danske skoler dernede, er bedre udrustet til at gå ind i det tyske produktionsliv. Derved støttede vi et stærkt ønske fra vore landsmænd i Sydslesvig, men derved gik vi også videre, end vi er og var villige til at gå i Nordslesvig, så længe vi opretholdt § 4 i lov nr. 412 af 12. juli 1946, og da vi altid har haft den regel, at vi ikke ville kræve noget for vore landsmænd i Sydslesvig, som vi ikke var villige til at indrømme det tyske mindretal i Nordslesvig, måtte konsekvensen være at gå med til at ophæve denne § 4, og det mener jeg også vi kan gøre med sindsro. Jeg tror ikke, det vil rokke nationalitetskampen i Nordslesvig med et hanefjed. Jeg tror, den vil forløbe nøjagtig som hidtil, og jeg tror, de opbyggende kræfter i Nordslesvig er så stærke, at vi til enhver tid vil være herrer over situationen.

Nu er der blot det at håbe på, at vi i de sydligste egne af Nordslesvig, hvor der endnu er visse forhold, som bør rettes fra dansk side, følger sagen op, og jeg er glad for, at det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft rejste spørgsmålet om det danske skolebyggeri i Nordslesvig. Jeg vil give tilslutning til de tanker, som blev fremført om, at man fra offentlig side støtter udbygningen ikke mindst af vore statskoler, idet vore statskoler i dag ikke har den standard, som vi ønsker de skal have. Det vil jeg håbe den højtærede undervisningsminister vil have for øje. Jeg ved, at der fra partiet venstre vil kunne gives tilslutning til at afholde de omkostninger, som måtte flyde heraf.

Hvilken betydning det, vi her foretager os, vil have for danskhedens stilling i Sydslesvig, ved vi selvfølgelig ikke. Der er grund til at udtale stor tilfredshed med den danske stilling ved valget nu sidste søndag. En af